

Paul De Bruyn

Fatale vriendschap

Houtekiet

Antwerpen / Amsterdam

I

De vlammen waren nu overal. Razendsnel kwamen ze dichterbij en hij bewoog niet meer. Jasper. Hij was in verschrikkelijk gevaar. Misschien was het al te laat. Stenen vielen uit de muur van de vervallen loods achteraan. De binnenstromende lucht gaf het vuur extra zuurstof. Een steekvlam schoot omhoog tot tegen het dak. Een gele, alles verterende gloed. Ontsnappen kon hij niet meer, wist ze. Ze zag alles gebeuren en ze kon niets doen. Uit de vuurzee stak nog een hand. Zijn hand. En dan waren er alleen nog de vlammen.

Ze had haar iPhone in de hand en bekeek voor de zoveelste keer de display. Bijna kwart over zes. Buiten was het nog donker. Te vroeg om weer te beginnen bellen. Ze besloot nog een uur te wachten. Misschien was hij dan al wakker. Kon ze hem horen en zou de angst weggaan.

Ze liet zich van het bed glijden en liep naar de kleine koelkast in de keuken. Gelukkig stond er nog een fles water koud. Ze duwde de koele fles tegen haar voorhoofd. Dat deed goed, maar bijna onmiddellijk greep de angst haar weer naar de keel. Ze zag zichzelf in de spiegel. Naakte vrees stond nog in haar ogen te lezen. Een rilling kroop over haar rug.

Jasper.

Hij was echt in gevaar. Daar was ze zeker van. In helder-

ziendheid had ze nooit geloofd. Dat was iets voor flauwe boekjes. Of voor dromers die zichzelf wat wijsmaken. Maar iets als dit had ze niet eerder gehad. Als ze had geslapen, had ze het van zich kunnen afschudden als gewoon een nare droom. Maar ze was wakker. Klaarwakker. Al uren. Ze had het niet gedroomd. Ze had niet eens geslapen. Ze had alles gezien toen ze nog aan haar paper aan het werken was, met de laptop op haar schoot. Ineens, vanuit het niets. En daardoor wist Chloë Colman dat haar broer in gevaar was. Ze zag weer de vlammen. Ze hoorde het geknetter. Maar bovenal hoorde ze zijn gegil, zijn geschreeuw dat door merg en been sneed.

Zes of zeven keer had ze hem al gebeld en geen enkele keer had hij gereageerd. Altijd meteen voicemail. Met de begroeting die ze altijd zo belachelijk had gevonden. ‘Hoi, met Jasper. Zeg het nu maar en dan bel ik je misschien wel snel terug.’ Bijna puberaal vond ze het. Alsof hij nog een jongetje van zeventien was.

Niet reageren deed hij wel meer als hij te druk bezig was. Maar nooit negeerde hij haar zo lang. En aan het aantal keren dat ze hem al had gebeld, zou hij toch wel moeten afleiden dat ze het niet zomaar deed, dat het dringend was.

Ze checkte nogmaals zijn Facebookpagina. Drie dagen al niets gepost. Dat was nog veel vreemder. Normaal zette hij er elke dag ten minste tien dingen op. Hij kon bijna even weinig zonder Facebook als zij. En sinds zij in een Erasmusproject in Kopenhagen was beland, was Facebook hun belangrijkste manier van communiceren.

Vijf over zeven 's ochtends. Ze probeerde het nog een keer. Weer die kinderachtige voicemail van bij de eerste beltoon. Zijn toestel stond dus af. ‘Broertje, bel me eens even als je dit hoort,’ riep ze gejaagd. Nog een halfuurtje en dan zou ze mama bellen.

Hij voelde de trots in zich opwellen. Zijn adem ging wat sneller en hij had moeite om niet al te openlijk te glunderen. Hij had zich in de arm kunnen knijpen om er zeker van te zijn dat hij niet aan het dromen was, dat het waar was wat hij net had gehoord. Maar het was waar. Geen droom. Of toch. De droom moest nog beginnen. De echte droom.

‘Je hoeft me niet te danken, Philippe. Ik moet dat doen,’ glimlachte Michel Adams. De premier zag er een beetje moe uit, vond Philippe Colman. Zijn haar viel sluik over zijn voorhoofd, maar dat gebeurde de afgelopen tijd steeds vaker. Hij oogde wat slordiger ook. En zijn nieuwe bril stond hem niet zo goed. Het montuur was te strak en te breed voor zijn magere, bleke gezicht. De colbert van zijn pak was ook wat verkreukt. Maar dat alles deed geen afbreuk aan zijn uitstraling. Als er iemand charisma te over had, was het wel de eerste minister. Hij kon iedereen meesleuren. Colman was een onvoorwaardelijke fan. Na vanavond meer dan ooit.

‘Heb je hier geen fles staan, Guy?’ vroeg Adams, terwijl hij zich tot de derde man in de kamer richtte. ‘We moeten hier toch op gepaste wijze op klinken?’

‘Wat had je gedacht, Michel?’ grinnikte partijvoorzitter Guy Bertels. ‘Voor dit soort momenten staat er toch altijd iets klaar.’

‘Jij ook, Philippe? Jij lust toch wel een glaasje whisky?’

‘Zeker. Thuis drink ik er geregeld eentje.’

Bertels hees zich uit zijn leunstoel en liep naar een lange, lage kast achter hem. Hij kwam terug met een groene fles die wat op een fles van bordeauxwijn leek.

‘Hier, Philippe. Wat denk je?’

Laphroaig, las hij op het wit-met-groene etiket. Hij schudde het hoofd. ‘Nog nooit geproefd.’

‘Een single malt van het eiland Islay. Veel beter dan de overroepen Glenfiddich.’

‘Nee, ken ik niet.’

‘Dan wordt het hoog tijd.’

Hij probeerde nog eens het etiket te ontcijferen. ‘Hoe spreek je dat uit?’

‘Lefroig. Echte top, dat zal je wel merken.’

‘Vind ik ook, Guy. Laat maar komen,’ beaamde Adams.

Bertels opende de fles en vulde drie glazen. Twee vingers hoog, zoals het hoorde.

‘Neem je ijs, Philippe?’

‘Nee.’

‘Mooi zo. Ijs in whisky gooien, zeker in een single malt, is voor alle Schotten een regelrechte vloek. Als je hem wat zachter wilt maken, leng hem dan aan met wat water.’

‘Guy is een echte connaisseur, dat hoor je wel,’ lachte Adams, terwijl ze de glazen klonken.

‘Prima dit,’ snoof hij verrukt. ‘Je hebt toch ook nog een sigaartje, Guy?’

‘Echte, Michel. Niet wat jij meestal sigaren noemt.’

Adams deed met een hoofdknikje teken van ‘hoor hem bezig’. Bertels stond nog eens op en haalde een kistje uit een andere kast. Cohiba, las Colman in het geel-zwarte logo op het doosje. Hij was geen sigarenroker en nog minder een kenner, maar hij wist wel dat Bertels hem zowat de Rolls-Royce onder de sigaren presenteerde. Weigeren kon hij niet. Dit hoorde bij de gelegenheid.

Adams en Bertels snoven eerst aan hun sigaar. Dat was de traditie, wist hij, om het aroma een eerste keer te kunnen proeven en hij volgde hun voorbeeld. Het aansteken kostte hem wel meer moeite dan hij had gehoopt. Hopelijk ontging het de premier dat hij aan het stuntelen was. Bij de eerste trek moest hij kuchen. Adams grinnikte.

‘Straf spul, Philippe?’

‘Jawel, meneer de eerste minister. Straffer dan ik gewend ben.’

Hij lachte zijn tanden bloot. ‘Michel. Het is Michel, heb ik al vaak gezegd. En vanaf nu zeg je dat altijd. Afgesproken?’

‘Oké.’

Adams knipoogde naar hem en Colman glimlachte een beetje onwennig terug. De premier blies de eerste rook met zichtbaar genot uit.

‘Kijk, Philippe,’ zei hij bedachtzaam. ‘Ik hoef je natuurlijk niet te vertellen wat er op je afkomt. Antwerpen is de grootste kieskring van het land. Iedereen wil daar winnen. De anderen brengen daar allemaal hun zwaarste kanonnen in stelling. Wij moeten ook iemand van formaat inzetten. Jij dus.’

Colman had geen antwoord klaar, maar dat hoefde niet. Adams was nog aan het woord en hij kon er niet goed tegen dat hij onderbroken werd.

‘Je hebt de juiste leeftijd... Hoe oud ben je nu weer? Zes- enveertig?’

‘Net geworden. Begin van de maand.’

‘Ideaal. Nog jong genoeg en tegelijk al genoeg maturiteit.’

Hij tikte wat as in een tinnen asbak. ‘Guy en ikzelf en de hele partijtop rekenen erop dat jij Antwerpen voor ons wint.’

‘Heel veel dank. Michel.’

Hij twijfelde een halve seconde voor hij zijn voornaam uitsprak. Het tutoyeren van de machtigste man van het land ging hem nog niet zo goed af. ‘Ik kan alleen maar hopen dat ik het vertrouwen niet beschaam.’

‘Kom, niet zo bescheiden. Anders zouden we jou nooit hebben gekozen. We weten dat jij voor ons de juiste man op de juiste plaats bent.’

Adams hield zijn sigaar behendig tussen wijsvinger en middevinger en wees er dan mee naar Bertels.

‘Guy heeft nooit aan jou getwijfeld. Toen je voor het eerst in de Kamer van Volksvertegenwoordigers kwam, heeft hij me al getipt. Dat is iemand met veel potentieel, zei hij.’

Hij wierp een zijdelingse blik naar Bertels, maar die zat Colman strak aan te kijken.

‘Ik heb je sindsdien van dichterbij gevolgd.’ Hij tuitte zijn lippen. ‘Je bent er klaar voor. En dat vinden onze leden ook. Je merkt het. Negentig procent wil jou als lijsttrekker.’

‘Een bijna stalinistische score,’ grijnsde Bertels zonder enige emotie te tonen. ‘Je hebt die toch niet gemanipuleerd? Of wel?’

Adams lachte halfvuldig. In die momenten zag hij er wat louche uit, vond Colman. Hij nipte aan zijn glas en liet de whisky naar binnen glijden. Hij smaakte verdomd goed. Dat was iets anders dan de *blended* van Johnnie Walker die hij gewend was. Bertels was een kenner. Hij voelde een lichte roes, liet zich wat achterover zakken in zijn leunstoel en bekeek de foto’s en portretten aan de muur achter zijn voorzitter.

Het grootste was het bekende portret van Charles Rogier, nog altijd de eerste minister die het langst over het land had geregeerd en vooral de wellicht bekendste liberale leider ooit. Adams was een bewonderaar van hem, wist Colman al lang. De premier had nog een hele weg te gaan voor hij zijn idool zou kunnen evenaren, maar een tweede ambtstermijn was al bijna een zekerheid en dan kwam hij al een stapje dichterbij.

‘De volgende weken beginnen we aan het finaliseren van de hele lijst,’ viel Bertels in. ‘We hebben een goed team. Hilde Verbeek komt dus op plaats twee. Jullie zijn een sterke tandem.’

Adams knikte bevestigend. Hij trok aan zijn sigaar en keek Colman indringend aan. Hij zit me in zich op te nemen, besefte de kersverse Antwerpse lijsttrekker maar al te goed.

‘En dan volgende maand partijcongres,’ ging Bertels door. ‘Michel en ik willen dat je er een belangrijke toespraak houdt.’

Opnieuw een bevestigend knikje van de premier, compleet met weer een aanmoedigend knipoogje.

‘Jij mag de troepen op scherp zetten. Haal alles maar uit de kast, Philippe.’ Adams blies rook naar het plafond.

‘Jij geeft het startschot voor 28 mei. Laat je maar eens gaan. Een beetje goede ouderwetse retoriek. Dat doet het altijd goed.’

‘Michel...’

Hij twijfelde weer. ‘Heel veel dank. Je doet me een ongelooflijk plezier. Maar heb jij geen zin om Antwerpen te trekken?’

Adams ogen flikkerden achter de rechthoekige brillenglazen.

‘Waarom?’

Peilende blik. Zo keek hij altijd als hij benieuwd was naar je antwoord.

‘Wel, je zei het zelf. Het is de belangrijkste kieskring van het land. Alle anderen zetten er hun kopstukken in. Daar zou jij ook moeten staan. Jij kunt ze allemaal de baas.’

Er gleed een bijna onmerkbaar glimlach over Adams lippen. Het was niet echt Colmans bedoeling geweest, maar hij had gescoord. Elke politicus is ijdel en Adams ontsnapte er niet aan, ook al wilde hij het onder geen enkele voorwaarde laten merken.

‘Nee, Philippe. Ik kan, ik wil en ik mag niet weg uit Gent. Een Gentenaar die deserteert om naar Antwerpen te trekken? Ik zou de grootste verrader uit de geschiedenis van mijn stad zijn. De strop zou snel om mijn nek hangen. Dan zou ik pas echt een *stroppendrager* zijn.’

Hij glunderde om zijn eigen grapje. Bertels’ mond vertrok nauwelijks zichtbaar. Zijn ogen lachten niet.

‘En omgekeerd, zie jij Antwerpen al met de vlaggen staan

zwaaien om een Gentenaar binnen te halen? De enige stad van het land, het stad, en dan komt er iemand uit een boerendorp om je te vertellen hoe het hoort?’

De premier vond zijn tweede grapje nog beter geslaagd. Hij lachte zijn tanden bloot. Bertels reageerde dit keer niet.

‘Nee, Philippe, jij bent onze man in Antwerpen. Onze beste kandidaat. Begin er maar aan te wennen.’

Adams wendde zich weer tot Bertels. ‘Zet hem in *De Zevende Dag*, Guy. Volgende week, ja?’

‘Ik weet nog niet waarover het zal gaan.’

‘Maakt dat uit? We moeten Philippe meer opvoeren. Hij moet meer naambekendheid krijgen.’

Oké, knikte Bertels, voor hij zich tot Colman richtte. Zijn grijze ogen waren laserstralen.

‘Ik stuur je nog wat dingen door. Een peiling voor ons gedaan in Antwerpen. Het ziet er goed uit. Het slagveld ligt open. De sossen en de tsjeven zijn uitgeteld.’

Adams trok monkelend aan zijn sigaar. Hij genoot duidelijk van het moment.

‘En de groenen?’ probeerde Colman nog.

Adams haalde alleen zijn schouders op en maakte een breed wegwerpgebaar met zijn sigaar. De moeite niet waard, zei hij zonder het openlijk te zeggen.

‘En de Vlaamse leeuwenvlag doet het niet meer in Antwerpen,’ opperde Bertels. ‘Te hoge verwachtingen die nooit zijn ingelost. Dat is altijd fataal.’

Bij een Cohiba hoort meer dan één glaasje whisky. Ruim halftwaalf was het toen Colman naar buiten kwam en de deur van het partijhoofdkwartier achter zich dichttrok. De Brusselse avondlucht sloeg hem in het gezicht. Voor de tijd van het jaar was het veel te kil. Gelukkig had het opgehouden met regenen, maar de straten waren nog nat. Hij spoedde zich naar zijn auto.

De kilte had wel een positief effect. Ze prikkelde hem en zette zijn zintuigen op scherp. Hij voelde zich op slag wat minder licht in het hoofd. Maar tegelijk begon de honger te knagen. Het was een lange dag geweest. En straks zouden er veel meer volgen. Hij moest eraan wennen.

Nog voor hij aan het einde van de straat was, zag hij achteromkijkend hoe de poort van de ondergrondse garage opening. Seconden later reed de grote zwarte Audi A8 van Adams naar buiten. De premier zat op de achterbank, telefoon aan het oor. In het voorbijrijden stak hij zijn hand op naar Colman. In het zog van de Audi volgde een zwarte Mercedes 500. Als voorzitter voelde Bertels zich minder gebonden aan de onuitgesproken regel van Adams voor zijn ministers om niet al te openlijk uit te pakken met uiterlijk vertoon zoals grote dienstauto's. In tijden van crisis viel dat slecht bij een bevolking die al zo veel had ingeleverd. Ook Bertels stak in het voorbijrijden zijn hand op naar Colman.

Zijn BMW 320 stond net om de hoek. Voor hem was er nog geen limousine met chauffeur. Bij het instappen speelde hij met de gedachte snel naar Claudia te bellen en haar alles te vertellen. Ze was nog wakker. Ze bleef zeker op tot hij thuis was, had ze nog eens verzekerd. Alles wilde ze horen, zo woordelijk mogelijk. Maar bij nader inzien besloot hij het haar te zeggen terwijl ze tegenover elkaar zaten. Dan kon hij zien hoe zij reageerde, kon hij haar gezicht zien, hoe ze straalde van trots. Gewoon even bellen woog niet op tegen dat gevoel. Nog goed twee maanden en dan had hij zijn afspraak met de geschiedenis.

Een halfuur later reed hij de oprit op van zijn huis aan de Prins Boudewijnlaan in Edegem. Tijdens het rijden had hij de speellijst met daarop zijn favoriet nummer *Eye in the Sky* van Alan Parsons Project niet eens gehoord. Met zijn gedachten was hij te ver weg geweest.

Claudia was nog op, zoals hij had gedacht, maar ze zag eruit alsof ze nog volop in een kwade droom zat.

‘Ik denk dat er iets gebeurd is met Jasper,’ zei ze.

3

‘Jasper? Wat is er dan met hem?’

‘Ik probeer hem al uren te bellen. Hij antwoordt nooit. Altijd voicemail.’

Claudia had een glas wijn en een halfllege fles voor zich op het salontafeltje staan. Zo laat op de avond dronk ze nooit iets. In een asbak lagen drie half opgerookte sigaretten, uit een van de peukjes kringelde nog wat rook. Maar ze was al meer dan een jaar geleden gestopt met roken.

‘Misschien heeft hij het niet gehoord. Heeft hij het veel te druk.’

‘Nee,’ zei ze beslist. Ze schudde haar hoofd. ‘Dit is niet normaal.’

Hij wilde antwoorden, maar ze was hem voor. ‘Waarom kan hij eens niet één keer terugbellen? Hij moet toch beseffen dat ik hem wil horen.’

‘Ach, waarschijnlijk is er niets aan de hand,’ probeerde hij haar te sussen. ‘Je weet hoe dat gaat met die jonge gasten. Hij laat wel iets van zich horen.’

Maar terwijl hij het zei, besepte hij dat zijn zelfverzekerdheid niet overkwam zoals hij het wilde. Hij was geschrokken van wat hij net had gehoord en hij zag haar blik. Ze schudde nog heftiger nee.

‘Ons Chloë is ook doodongerust. Ze heeft hem ook al keer op keer gebeld. Hij reageert niet. Dat doet hij nooit. Je weet hoe close hij is met zijn zus.’